

דברי הכפר

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2878 * ג סיוון תשפ"ה * 30 מאי 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

חג שבועות (המכונה במקרא גם חג הקציר או יום הביכורים) הוא חג ביהדות, השני מבין שלוש הרגלים. החג חל יום לאחר סיום ספירת העומר בת שבעת השבועות, ובלוח העברי הקבוע חל תמיד ב' בסיוון. חג השבועות מצוין כיום טוב והוא אורך יום אחד בארץ ישראל ויומיים בחוץ לארץ. בתורה מתואר חג השבועות כחג "בכורי קציר חטים". במקומות נוספים הוא מכונה גם "יום הביכורים", בשל היותו היום הראשון בתקופת הבאת הביכורים לבית המקדש שנמשכה עד סוכות.

נוסף למשמעות החקלאית המפורשת בתורה, זיהו חז"ל את חג השבועות עם זמן מתן תורה, בפירושם את שמות י"ט, א'. בשל פירוש זה מציינים את קבלת התורה בתפילות ומזמורי חג, קוראים בתורה בפרשת מעמד הר סיני ועשרת הדיברות, ומרבים בלימוד תורה. רבים נוהגים ללמוד תורה במשך כל הלילה של החג.

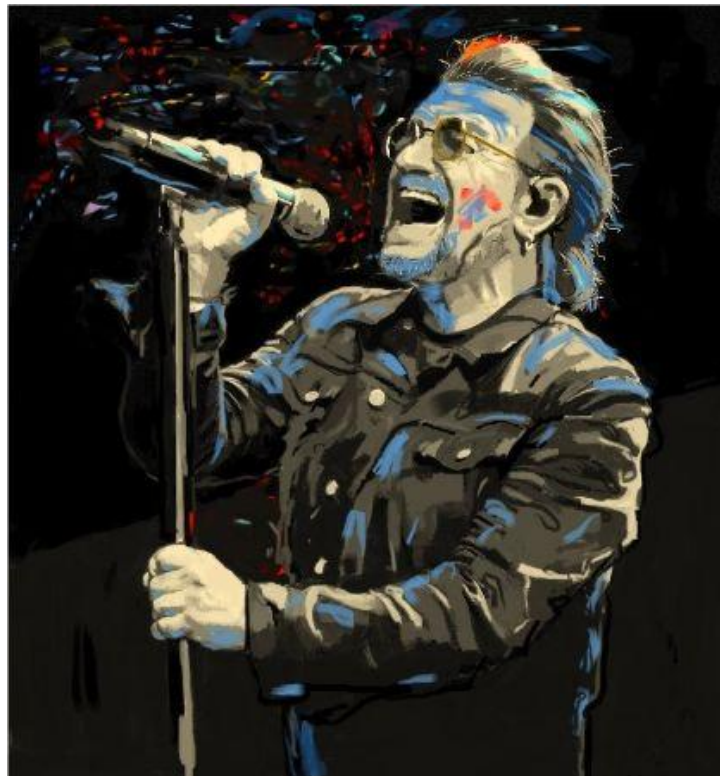
בספר היובלים יוחסו מאורעות אחרים למועד ביכורי קציר החטים: ברית בין הבתרים, ברית המילה, לידת יצחק, לידת יהודה, מות אברהם, ברית יעקב ולבן וירידת יעקב למצרים. כמו כן נקשרה ברית הקשת לחג זה.

בנו קורא לחמאס ולישראל

1. הזמר האירי בנו, סולן להקת U2 קרא לחמאס לשחרר את החטופים, ולישראל - "להשתחרר מנתניהו".
2. בטקס פרסי "אייבור נובלו" למוזיקה שהתקיים אמש בלונדון, הוזמנו ארבעת חברי להקה לקבל פרס מפעל חיים וכל אחד מהם נשא נאום בתורו. בנו, שעלה אחרון אל הבמה, אמר: "חמאס, שחררו את החטופים, הפסיקו את המלחמה. ישראל, השתחררי מבינימין נתניהו ומהפונדמנטליסטים הקיצוניים שמעוותים את כתבי הקודש שלך".
3. נזכיר כי לאחר טבח 7 באוקטובר, הקדישו חברי U2 את השיר Pride לזכר נרצחי מסיבת נובה בהופעה שקיימו בלאס וגאס. ארבעה חודשים לאחר מכן, בהופעה נוספת שקיימה הלהקה, אמר בנו כי "לראות את מה שהילדים של אברהם אבינו עושים אחד לשני מסביב לעולם כבר מילניום, וגם היום, זה מזעזע".

דודו גבע בא לי בחלום

אז ככה, אתמול בלילה כשהייתי בדמדומי שינה בגלל הכאב בגב הסרטן בערמונית והדאגה שנכפתה עלי לחברה הישראלית המתפגרת, הופיע לי בחלום דודו גבע עצבני ונחוש כהרגלו.

-היי קום פרחח מה לך ישן? שאל דודו בקוצר רוח

-סליחה אבל קום פרחח זה אצל מארק מינדל לא אצלי...

-אל תהיה קטנוני, ואל תגיד איך ואל מי לפנות. הרגזתם אותי רצח ועכשיו אני עצבני וכועס. בעיקר בגלל שאני לא יכול לתקוע עכשיו מנה חומס בלי פפריקה, כי בגן עדן אין בכלל חומס. רק בשר שור ולווייתן. אז מה זה שווה כבר להיות צדיק?
-איך אני יכול לעזור? שאלתי בקול חלוש.

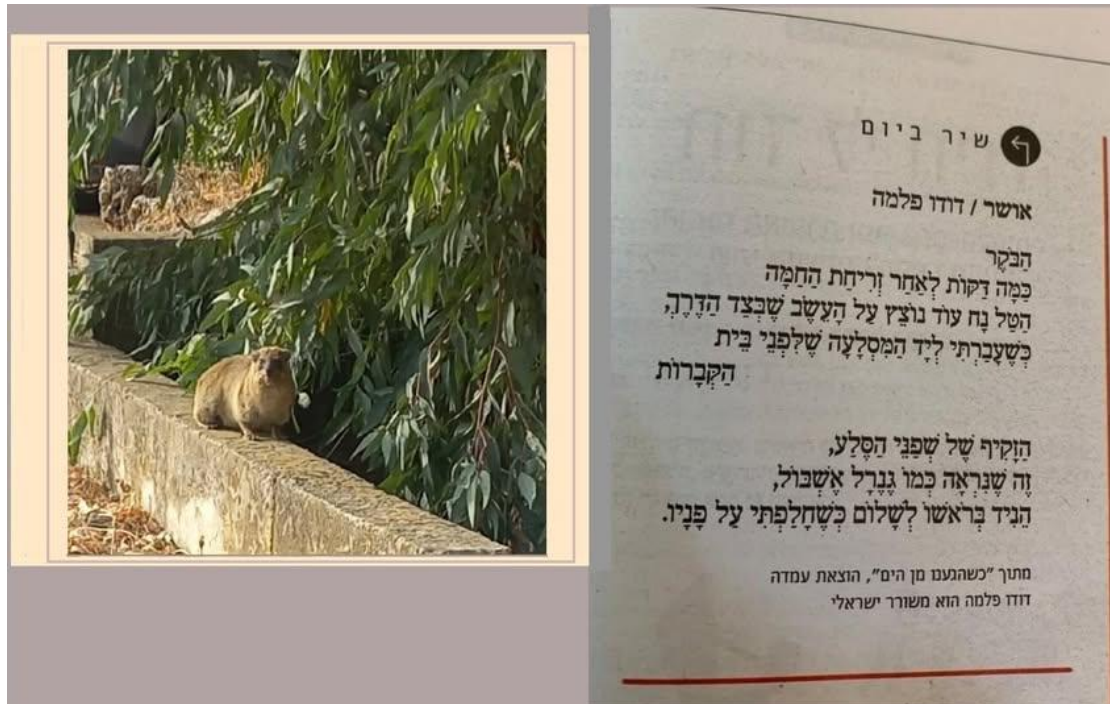
-אז ככה, מה זה החוק המטומטם שהעברתם לפני שנתיים בכנסת "חוק תקיפה מינית על רקע לאומני". אתם השתגעתם?! אתה רוצה להגיד לי שאם יהודי כשר למהדרין אונס יהודייה היא נהנית מזה? אתם התחרפנתם לגמרי! אונס זה אונס?!

-סליחה זה לא אני ואולי תפסיק לדבר במשפטים שבסופם יש סימן שאלה וסימן קריאה ביחד. אני כבר לא יודע מה בא כבר לפני מה.

-נו די כבר להתבוסס ברחמים עצמיים בגלל זוטות, יש עוד כמה אנשים הרבה יותר מוכשרים ממך שאני צריך להופיע אצלם בחלום. אז סתום ותתחיל לצייר. כך אמר הדודו והתפוגג באוויר כמו החתול מצ'שייר. ואני התעוררתי. וציירתי כי איזו ברירה כבר יש לי...

רגע של שיר

פינת הקריקטורה השבועית: זה יאיר גולן שרף...

• 600 ימים

ואי אפשר להתרגל, ויותר קשה לסלוח, והכאב איננו מניח.

• וויסקי שגדל בארץ

אחד העיתונים שאני נהנית לקרוא הוא "זמן קיבוץ", בנו של "הזמן הירוק", נכדו של "הדף הירוק", שהיה אחיו של "הקיבוץ" וכו' וכו' עד "אגרת לחבר" שהיה העיתון של איחוד הקבוצות והקיבוצים לפני עשרות שנים. העיתון "זמן קיבוץ" מביא הרבה חדשות מהנעשה בקיבוצי התנועה, והשבוע הוא עוסק גם בנושאים הקשורים לחקלאות, לקראת חג הביכורים. למדתי השבוע שהחקלאות הקיבוצית מייצרת מיליארד ליטר חלב ו-45 מיליון בקבוקי יין בשנה! למדתי גם על התאוששות החקלאות באזורים שנפגעו במלחמה. בקיבוץ בארי, למשל קצרו זה מכבר שדה של שעורה שמיועדת לייצור וויסקי תוצרת הארץ. עוד למדתי שבתהליך ייצור הוויסקי יש שלב שבו הגרעינים שוהים במים ומתרככים, התהליך הזה מתבצע במלתתה. מה, אתם לא יודעים מה זאת מלתתה? גם אני לא ידעתי זאת עד היום. במלתתה מייצרים לתת (malt) שממנו עושים בירה או וויסקי. החדשות הפחות טובות הן שכיום שולחים את גרעיני השעורה למלתתה בחו"ל, החדשות הטובות הן שקיבוץ בארי עשוי להקים מלתתה משלו.

אגב, אצלנו בכפר הנשיא, ופעם גם גידלנו שעורה (אני יודעת כי זה היה הענף של אריה) אבל, השעורה שגידלנו הייתה מיועד לייצור בירה, וזה עדיין לא יוקרתי כמו וויסקי.

חג שמח לכל חקלאינו, חג שמח בית כפר הנשיא.

• נאוה פרבר ז"ל

בשבוע שעבר הלכה לעולמה נאוה פרבר, חברתי, ושותפה לעבודת החינוך ב"עמק החולה". את הדברים הבאים אמרתי ליד קברה:

נאוה היקרה,

הקשרים האישיים והמקצועיים בינינו התחילו לפני למעלה מארבעים וחמש שנים, כששתינו היינו מחנכות באותה שכבה, של תלמידים שהיום הם בני 58.

היית מורה לתנ"ך מזן מיוחד, ואני אתייחס לכך בהמשך.

אחר כך התחלת את המפעל האדיר של המסעות לפולין של "עמק החולה". את בנית מהיסוד מגדל אדיר שכולו שלמות ושילוב של הקניית ידע, הפנמת ערכים, טיפול נפשי המלווה את חוויות המסע, ארגון הנסיעות, ושילוב אנשי עדות. המפעל הזה היה עולם מלא, וכל פעם שמצאת אתר מעניין נוסף, כל פעם שגילית פרור מידע חדש היה יום של חג בשבילך.

בעזרת שגריר ישראל בפולין יזמת והוצאת לפועל הקמת אנדרטה להנצחת קהילת קלצה, קהילה שנספתה בפוגרום שיזמו הגויים במקום, לאחר ששרידי השואה שבו לביתם.

את היית המדריכה, המארגנת והמורה בתהליך ההכנה למסע. לי הייתה הזכות והחובה החשובה לתת לך גיבוי בהחלטותייך שלא תמיד מצאו חן בעיני התלמידים או המורים, ואני ידעתי שהקשיחות שלך, הייתה בבחינת "קשה באימונים קל בקרב". תלמיד שלא יכול היה לגייס בגרות ומשמעת אישית בתקופת ההכנה, היה עלול לקלקל לכל המשתתפים במסע את ההתנסות הזאת. בדרך כלל, הצלחת בתהליך חינוכי להחזיר את אותו התלמיד לתלם, אך היה גם מקרה שכופפו אותך, ובמהלך המסע התברר כמה צדקת.

התלמידים שפחדו ממך ואולי גם כעסו עלייך לפני המסע, הפכו למעריציך ואוהבך ברגע שהגיעו האוטובוסים בשלום הביתה.

אמרתי שאתייחס גם להיותך מורה מזן נדיר. אני רוצה לקרוא קטע מהמבוא שכתב בני, הרב אלישע וולפין לספר המרכז דרשות לכל פרשות התורה:

כילד שנאתי שיעורי תנ"ך. לימודי התנ"ך בבית הספר היו קליפתיים, עבשים, וחסרי חיות. עד שיום אחד באביב של שנת 1981, שבועיים לפני בחינת הבגרות בתנ"ך, נכנסה מורה מחליפה לכיתה. המורה הרגילה שלנו כרעה ללדת, וטוב שכך. אלו היו הימים של הכנות מרוכזות לבחינות הבגרות. במקום לשנן כמות אדירה של חומר, המורה המחליפה – קיבוצניקית חילונית כמוני – פיצחה עבורי, לראשונה בחיי, את הקליפה העבשה של התורה. היא הכירה לנו

את אברהם של "לך לך" ושל "קח לך", כפי שאיש מעולם לא הכיר לנו. באותו יום, אברהם הפך מ"דמות ספרותית" קרה ומעצבנת, ל"אברהם אבינו", למורה דרך ולדמות חיה ומחייה. הייתי בן שבע עשרה, בגיל של יוסף כשיצא למסע חייו, ולראשונה בחיי, פגשתי רבדים רדומים בתוכי, משתקפים אלי מתוך השורות של התורה.

הבחינות הסתיימו והחיים לקחו אותי למחוזות אחרים. שנים רבות לא שבתי אל התורה. אבל המפגש החד-פעמי הזה עם המעמקים האפשריים בתורה, הותיר בי חותם של מתיקות עזה.

עד כאן מתוך הספר שראה אור לפני שמונה שנים.

בתגובה להודעתי על פטירתה של נאוה, כתב לי אלישע: "תמיד אזכור אותה לטובה! התרומה שלה לחיי הייתה משמעותית".

נאוה יקירתי, נוחי בשלום על משכבך, נזכור אותך תמיד.

תמר וולפין

@@@@@@@@@@@@@@@@@@

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זְכוֹר בָּרוּךְ

מיכאל דוארי ז"ל - (29/4/1991 - 15/7/1924)

מיכאל הינו חבר הקיבוץ מקבוצת המייסדים. טיפוס של מנהיג שבהחלט השפיע על סביבתו, אם בתנועת הבונים או בקיבוץ ובאזור הגליל שלנו. אצלנו יזמת פרויקטים של בניה, המרכז הציבורי, הפארק ועוד, ועד לפרויקט "ההידרו" שרבים חלקו עליו אבל בהחלט הוכיח עצמו. תפקידי ניהול כללו את רכוז המשק ועוד.

אפשר להוסיף ולכתוב כאן אבל דבר אחד ברור, אתה בהחלט השארת את חותמך על כפר הנשיא וכך נזכור אותך - אבן יסוד בהיסטוריה שלנו.

<https://khbbm1.wixsite.com/1991-01>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

נעים להכיר – ימית איילון

היי, אני ימית איילון ❁

בת 37, אמא לאריאל ולדניאלה - שני מתוקים בני 3 ו-5, שנולדו וגדלים כאן בקיבוץ, בדיוק כמו שאני גדלתי. בקיבוץ גרים גם הוריי בלהה ואשר, ואחי רתם ומשפחתו - משפחה במלוא מובן המילה, מהסוג שנמצא אחד בשביל השני ביום-יום.

הקיבוץ הוא חלק בלתי נפרד ממני - כאן עשיתי את צעדי הראשונים, כאן התחנכתי, וכיום אני מלווה את הילדים שלי באותו שביל, באותה גינה, אל תוך אותה קהילה מחבקת. זה מרגש אותי כל פעם מחדש.

בשבע השנים האחרונות אני עובדת ב"פלסן" בקיבוץ סאסא - מקום של עשייה עם משמעות, עם אנשים טובים ואווירה של שותפות. אני לא מהסוג שמחפש את הבמה, אבל תמיד שם כשצריך - עם חיוך, הקשבה, ורצון אמיתי לתרום ולעזור.

מה שחשוב לי במיוחד הוא לשמור על התחושה של קיבוץ שהוא בית - כזה שמרגיש בטוח, מחובר, חם. מקום שילדים יכולים להתרוצץ בו חופשי, שבו הדלתות פתוחות והלבבות עוד יותר. אני מאמינה בקשר הבין-דורי, בחיים משותפים מתוך כבוד, בהקשבה ובשיח פתוח - ורוצה לעזור לשמור על הרוח הזו, תוך התאמה לצרכים המשתנים של כולנו.

אני אוהבת את הקצב פה - את השקט, את החיבורים האנושיים, את הפשטות שיש בה עומק.

שמחה להיות חלק מהמרקם הזה, ולהמשיך לטוות בו את הסיפור שלי ושל המשפחה שלי.

שירי מלחמת חרבות ברזל

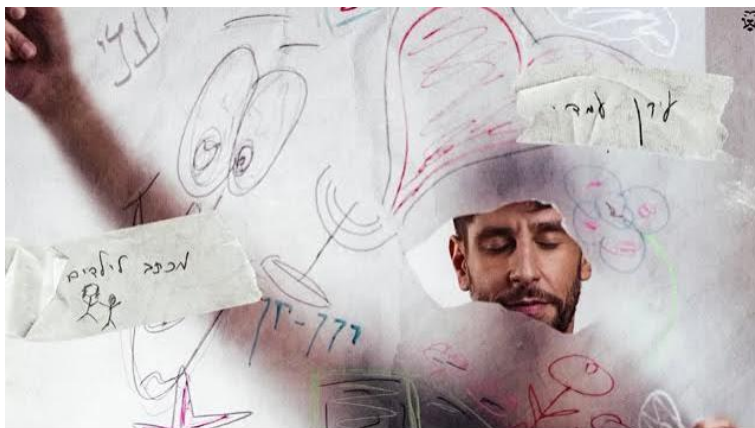
השיר הוא מכתב לילדים, שמבקש להזכיר להם שגם בזמנים קשים, יש תקווה ושמש תזרח בסוף. הוא מדגיש את החשיבות של להישאר נאמנים לעצמם, להקשיב למנגינה הפנימית שלהם ולהאמין בכוחם להתמודד עם אתגרי החיים. השיר מעודד את הילדים לא למהר לגדול ולזכור שיש בהם את כל מה שהם צריכים כדי להתמודד עם העולם.

מכתב לילדים

מילים: עמדי עידן / דרור מתן

מתוך שמיים אפורים
זה מכתב לילדים
שיזכיר לכם בסוף זורחת שמש
ואתם אולי קטנים
אך החיים כמו ענפים סבוכים
אין יודע מה תביא איתה הדרך
ואם הכול יכאב
אם תרגישו שאין ערך
שהכול בוער ואין עוד דרך חזרה
תתמסרו למנגינה
כל עוד היא מתנגנת
היא תשיב אתכם הביתה
אל הלב להתחלה

לה-דה-דה-דה-לה
לה-לה-לה-לה-לה-דה-דה
לה-דה-דה-דה-לה-דה-דה-דה
לה-לה-לה-לה-לה-לה-לה

מתוך עננים בוכים
זה מכתב לילדים
שיזכיר גם שדות צומחים מגשם
ואל תמהרו לגדול
אתם עולם ויש בכם הכול
ועיניים מאירות
לשים לב לכל אלה

ואם הכל יכאב
אם ישתלט הפחד
מבני אדם ממלחמות מאהבה
התמסרו למנגינה
כל עוד היא שם אנחנו יחד
להשיב אתכם הביתה
אל הלב להתחלה

לה-דה-דה-דה-לה
לה-לה-לה-לה-לה-דה-דה
לה-דה-דה-דה-לה-דה-דה-דה
לה-לה-לה-לה-לה-לה-לה

תמיד אני איתכם
גם אם רחוק
גם אם בא חושך
משאיר אורות דולקים
עד שישוב הבוקר

ואם הכול יכאב
אם ישתלט הפחד
מבני אדם ממלחמות מאהבה
התמסרו למנגינה
כל עוד היא שם
אנחנו יחד
להשיב אותכם הביתה
אל הלב להתחלה

לה-דה-דה-דה-לה
לה-לה-לה-לה-לה-דה-דה
לה-דה-דה-דה-אה-אה-אה-אה
לה-לה-לה-לה-לה-לה-לה-לה

30.5 רונית הרמץ

ג'איה אלף

31.5 עודד פלד

זינה קציר ליבשיץ

אביב רזנקרנץ

קלייר בר דוד

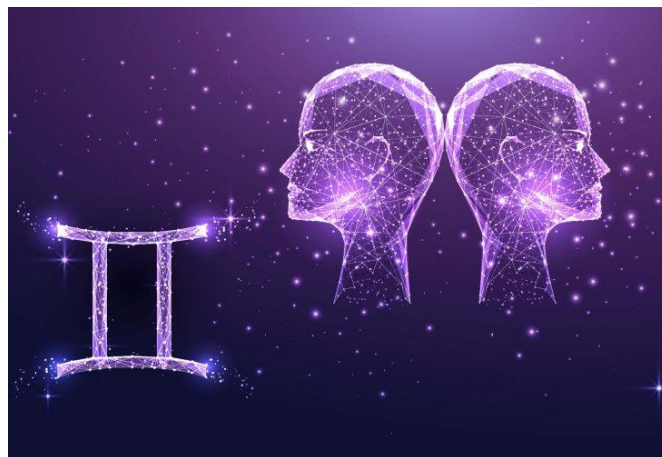
2.6 ליאת חן

יהלי טיקוצ'ינסקי

3.6 אלונה כרמי

מונה לינטון

5.6 קטיה שיינגזיכט

סיפור לשבועות

פעם אחת, לפני הרבה הרבה שנים, הגיעו לבית-המקדש בחג הביכורים כמה חברים, כדי להציע כמנחה לאלוהים את ביכוריהם.

החברים שהגיעו היו: עץ תאנה, שיבולת חיטה, פרה, והילדה הקטנה דינה. הם נכנסו כולם אל בית המקדש בהתרגשות גדולה.

עץ התאנה עמד זקוף וגאה, הסתכל על כולם ממרום גבהו, ואמר: "עלי אפשר לראות מה אני עושה כאן. אני כה גבוה ונישא, עלי כל כך ירוקים ורעננים, ופירותי כל כך עסיסיים. אלה התאנים הראשונות שלי בקיץ הזה, וכמו בכל שנה, באתי להעלות אותם כמנחה בבית המקדש, כמתנה לאלוהים. אני בטוח שאלוהים יקבל את המתנה שלי, כי הפירות שלי כל כך יפים ומתוקים. הו, אני כל כך מוכשר, שאני יכול לייצר כאלה פירות מקסימים וטעימים... אבל מה את עושה כאן, החיטה? את לא נראית עסיסית בכלל, את אפילו קצת, לא נעים לי להגיד, קצת צהובה..."

נעלבה החיטה וענתה:

"צהובה? בוודאי שאני צהובה! אתה יודע כמה חיכיתי לשמש שתצהיב אותי? ועכשיו אפשר לקצור אותי, לאסוף, ולהכין מהגרגרים המעולים שלי לחם, עוגות, וכל מיני מאפים מצויינים! אני לא סתם חיטה, אני חיטה מלאה! ואני כה גאה ונפלאה שאני יכולה להציע את הגרגרים האיכותיים שלי כמנחה! אל תחשוב שאם אתה גבוה ומרשים, אז רק אתה יכול לתת מנחות טובות. וחוץ מזה, מה את עושה כאן, גברת פרה? מה לך יש להציע?"

ענתה הפרה:

"אתם סתם מפטפטים ומפטפטים. אני באתי להציע את החלב שלי, הטרי, המתוק והטעים. בלי החלב שלי, אי אפשר בכלל להכין מאכלים לחג הביכורים. החלב שלי לבן וצח, והוא מנחה נהדרת. זה החלב הראשון שלי, כיון שרק עתה נולד לי עגל קטן. אני כל כך מוכשרת, גם נולד לי עגל, וגם יש לי חלב נהדר! זו המנחה הטובה ביותר שיש!"

אמר העץ: "אתן בכלל לא מבינות, המנחה שלי היא הכי טובה וחשובה! אפילו הילדים שרים עלי שירים - הלוואי והייתי קצת כמו עץ... ופירות מתוקים הם מאוד משמחים! איך אפשר קיץ בלי תאנים?"

"בלי פירות אפשר להסתדר!" אמרה החיטה, "אבל בלי לחם? לחם הוא מזון כל כך בסיסי! בלי לחם אי אפשר לחיות! ואפילו אמרו פעם, אם אין לחם, תאכלו עוגות, אבל גם בשביל עוגות צריך אותי!"

"פטפטים! מה אתם מבינים? בתרבות של היוגה, הפרה היא בכלל נחשבת לאמא. אתם יודעים למה? כי הפרה נותנת לאדם את המזון החשוב ביותר לעבודה רוחנית! החלב שלי מפתח את התאים העדינים ביותר במוח! המנחה שלי היא הכי חשובה!"

כך המשיכו עץ התאנה, החיטה והפרה, להתגאות כל אחד בביכוריו. הם ניסו לחפש פגמים באחרים, והתגאו כל כך בעצמם, ולא שמו לב כלל לדינה הקטנה.

דינה חשבה וחשבה. ולבסוף אמרה:

"רגע, חכו רגע, עצרו את הויכוח!

פירות הם באמת חשובים וטעימים, ואיך יהיה נחמד בקיץ בלי התאנים?

ולחם הוא מזון בסיסי וגם מאוד חשוב, וגם כאן בגנאנדה הוא מזון מאוד אהוב.

החלב גם הוא מזון מיוחד וכה טעים, מפתח הוא במוח את התאים העדינים.

אבל- מאיפה כל זה בא? מאיפה? מהיכן?

מה המקור לכל השפע שיש כאן?

מי ברא את הפרות? מי יצר את העצים?

מי ברא את החיטה ואת כל יתר הדברים?

לכולם אותו יוצר, והתאספנו כאן עכשיו כדי לתת לו כמנחה את המיטב שבמיטב.

מכל השפע והטוב שברא הוא בעולם לתת לו להנות ראשון, לפני כולם.

נכון - פירות הם חשובים וטעימים, ובאמת אי אפשר לדמיין קיץ בלי תאנים. נכון- לחם הוא באמת אוכל מאוד חשוב, אפילו בגנאנדה אוכלים לחם בבוקר. החיטה גם מאוד חשובה. חלב הוא מזון מיוחד מאוד, מרגיע ועוזר להיות רוחניים, אבל מאיפה הגיעו כל הדברים הטובים שלכם? מי נתן לכם את היכולות הנהדרות האלה? מי ברא את הפרה? מי ברא את העצים? מי ברא את החיטה? לכולכם אותו יוצר, ולכן אנחנו בעצם כאן היום, כדי להציע לו בחזרה את מה שהוא נתן לנו. את הטוב ביותר מן הטוב שהוא העניק לנו, אנחנו רוצים לתת לו היום כמנחה, כמתנה. לתת לו להיות הנהנה הראשון מכל השפע שהוא העניק לנו.)

אבל... אבל מה אני אתן?

אני לא יודעת לייצר פירות, לא תאנים, לא דובדבנים, לא אף פרי. אז אני לא יכולה להציע פירות כמנחת ביכורים. גם אין לי שום גרגירים, לא של חיטה מלאה, לא של חיטה מובטת ולא של שיפון, אז אני לא יכולה להציע שום תבואה. אני בטח לא יכולה לייצר חלב, אין לי עטנים, ואין לי חלב שאוכל להכין ממנו חמאה או שמנת. מה אני אציע? אין לי כלום!"

דינה היתה עצובה. היא לא ידעה מה לעשות. היא רצתה גם לתת משהו, איזושהי מנחה, מתנה קטנה, ביכורים של עצמה. אבל מה? מה היא תוכל לתת?

פתאום הרגישה דינה שמרוב עצב, הלב שלה קצת כאב, ואז היא הבינה:

"אין לי חלב, אין לי פירות ואני גם לא מניבה תבואה או חיטה, אבל יש לי משהו מאוד חשוב, יש לי לב!"

אני יכולה להציע את הלב שלי כמנחה! יש לי בלב הרבה דברים טובים- אני יכולה לעזור לאחרים, אני יכולה לשמח את החברים שלי, אני יכולה בלב שלי להרגיש רגשות נעימים, ואני

יכולה להעניק את האהבה שלי לכל הילדים של אלוהים, לכל היצורים שבעולם! זה מה שאני אציע, אני אציע את הלב שלי!"

דינה שמחה מאוד, ומיד התחילה להתמלא באושר.

"תראו" אמר העץ, "אנחנו כל כך מלאים גאוותנות, איך ניתן מנחות לאלוהים כשאנחנו רק רבים ומתווכחים?"

"ואיזה מן לחם יצא מגרגירים של חיטה שהלב שלה כל כך יהיר?" שאלה החיטה את עצמה.

"והחלב שלי, כשאני כועסת, יוצא חמוץ!" אמרה הפרה. "איזו שמנת תצא מחלב חמוץ? איזו חמאה תצא מחלב חמוץ?"

שלושתם התיישבו עצובים. דינה ניגשה אליהם, ואמרה- "אל תדאגו, חברים, אני יכולה לעזור לכם!"

היא ניגשה אל העץ וקטפה כמה תאנים, טחנה מעט גרגירי חיטה, חלבה קצת חלב מהפרה, והכינה עוגת תאנים נפלאה. הלב שלה היה פתוח ושמח, וכשהכינה את העוגה, חשבה רק על איך לשמח את חבריה ואת אלוהים במנחות שלהם.

"עכשיו אפשר להציע מכולנו ביחד מתנת ביכורים. יש בעוגה הזאת תאנים טעימות מהעץ, קמח טרי, מלא ומזין מהחיטה, וחלב מתוק ועסיסי מהפרה"

"אבל יש בעוגה עוד משהו, שבעצם הופך אותה לכל כך טעימה"- אמר העץ.

"כן, וזה הדבר הכי הכי חשוב בעוגה"- אמרה החיטה.

"ובזכות זה זו המנחה הנפלאה ביותר."- אמרה הפרה.

"מה? אין כאן עוד שום דבר אחר!"- אמרה דינה.

"יש", ענו לה שלושתם, "יש כאן בעוגה הרבה אהבה".

58 חטופים וחטופות נמצאים כבר 602 ימים בשבי

